

Καρούλην) ποῦ εἶναι μάννα ἔς αὐταῖς τῆς παληόδουλειαις!

ΚΑΡΟΥΛΑ. Δίγα τὰ λόγια σου, παρακαλῶ!

ΤΖΩΡ. Ἐλα ντέ! Καί ἐπειδὴ εἶσαι ἀχρειοκάπηλος, δὲν θὰ πῇ πῶς εἶσαι καὶ συ᾿ ἀχρεός. Μόνον τὰ ἀγάλματα ποῦ πουλᾷς εἶναι ἀχρεῖα, ἤγουν χωρὶς φύλλο τῆς συκιάς καὶ μὲ τὸ συμπάθειο!

ΞΕΦΤΙΑ. (Γελῶν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀθηναίαν.) Τα βλέπεις τί τραβοῦμε γιὰ τὴν ἀφεντιά σου;

ΑΣΠ. (Μελιχίως). Ἐλα, πᾶψε τώρα.

ΞΕΦΤΙΑ. (Τῇ Ἀσπασίᾳ) Ἀμ! τοῦ λόγου σου πάλι!

ΑΣΠ. Ἐγὼ εἶναι ποῦ τὴν ἔπαθα χειρότερα!

ΞΕΦΤΙΑ. (Τῷ Καρούλῳ). Συγγνώμην, φίλε μου, ἀλλά...

ΚΑΡΟΥΛΑ. Περαιστικά, τί νὰ γίνῃ!

ΑΘΗΝΑ. Ὡραία νὰ σᾷς πῶ, νὰ περιπαίξεται ἔτσι. ἓνα ἀθῶν πλάσμα σᾶν κ' ἐμένα!

ΤΖΩΡ. (Ἰδιᾷ) Τί λόγος!

ΑΣΠ. (Λαμβάνουσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης περίστροφον). Μὰ, τὰ ρεβόλβερ αὐτὰ τί χρειάζονται.

ΤΖΩΡ. Εἶναι τὸ ἀμανάτι τοῦ κύρ λογαχοῦ!

ΑΘΗΝΑ. (Θέλουσα νὰ ἀρπάξῃ τὰ περίστροφον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀσπασίας.) Δὲς μοῦ τα γλήγωρα ἰδῶ!

ΑΣΠ. (Ἀπομακρύνουσα τὴν Ἀθηναίαν.) Μὴ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί θέλεις νὰ κάνῃς;

ΑΘΗΝΑ. (Δεικνύουσα τὸν Τζωρτζήν.) Θέλω νὰ τὰ σπάσω ἔς τὸ κεφάλι αὐτουνοῦ, ποῦ εἶναι ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας.

ΤΖΩΡ. Κτύπα με, κυρά μου, μὰ τὸ νοῦ σου, μὴ πάρουν φωτιά, κ' ἀκουστῇ... ἔς τὴν γειτονεῖα τὸ τί ἔγινε δῶ μέσα!

ΞΕΦΤΙΑ. Ἐλα, ἡσύχασε, Ἀθηνα, κ' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ ἀποκαταστήσω.

ΑΘΗΝΑ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ τελειώσῃ τώρα, ποῦ εἰμαι ἔς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀλλοιῶς σὺν' περάσω τὰ τριάντα!... (Τῷ Καρούλῳ). Τί λὲς καὶ τοῦ λόγου σου;

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ;

ΑΘΗΝΑ. Ναί.

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶσαι ἀπὸ μάρμαρο!

ΑΘΗΝΑ. (Φεύγουσα). Νὰ χαθῇς!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΗΜ. Ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία ἀπαγορεύεται ἄνευ γραπτῆς ἀδείας τοῦ γράψαντος.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΡΕΛΛΑ

Εἶναι φοραῖς ποῦ ὁ δύστιχος σὲ κράζω, Στὴ μοναξιά ἔς τὴν ἀφῶνι διγῇ. Κι' εἶναι φοραῖς ποῦ ἀθέλητα τρομάζω, Μήπως προδαίνεις, σὺν ροδίξ' ἡ αὐγῇ.

Ἀλλὰις φοραῖς τῇ θάλασσᾳ κυττάζω, Ἀχνὸς μὲ τῇ δικῇ σου συλλογῇ. Καὶ πῶς θ' ἀνοίξῃ ἄλλαις φοραῖς λογιάζω, Ὡσὺν τὸ κρίνο, νὰ σὲ βγάλῃ ἡ γῆ.

Τοῦ κᾶκου εἶν' ὁλ' ἀπάτη ὁλογυρά μου. Καὶ θάλασσα, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός, Ὅλα γελοῦν κρυφὰ ἔς τὴν δυστιχιά μου.

Γελᾷς καὶ σὺ, καὶ διωπιλὴ διαβαίνεις, Σὺν νὰ μοῦ λείπῃ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ γαλανός, Ὡς ἂν ὄνειρα τρελλὰ, τί περιμένεις;,, Ζάκυνθος.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἰσῆλθεν αὖθις εἰς τὸ Γραφεῖον. ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἦδη ὅμως οὐχὶ ὕπνος ἀλλ' ἄλλη αἰτία παρέλυε τὸν κάλαμόν του... ἡ ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ παρουσία τῆς Ἀλίκης Βασσελερύ. Ἀραγε εὐρίσκειτο εἰσέτι ἐκεῖ; Ὅπως βεβαιωθῇ, ἡμιάνοιξε τὴν θύραν καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὴν κλείσῃ, φοβούμενος μὴ διαταράξῃ τὸν γλυκύτατον τῆς αἰδοῦ ὕπνον, ἐν μεγάλῃ ἐξηπλωμένης ἀφροντισίας, μὲ λελυμένην τὴν κόμην καὶ οὐ μικράν ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ ἀταξίαν.

— Λοιπὸν Νουμᾶ... Ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Βαγιάρ. Τί διάβολο!...

Ἐστράφη ἀποτόμως, ὥσπερ αὐτὸς ἐαυτὸν ὡς κακοῦργον ἀπὸ τοῦ τραχήλου συνέλαβε, καὶ διὰ τῆς βίας ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης, μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, φραττων ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα, ὅπως μᾶλλον ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου, ἐπαναλαμβάνων τὴν τελευταίαν φράσιν, εἰς ἣν εἶχε σταματήσῃ, ἀλλὰ μάτην πειρώμενος νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ ἀντηχοῦσα ἔξωθεν καταιγὶς τὸν ἠνώχλει. Δυστυχῇ ὑπουργέ! Μάτην ἠθέλησε νὰ συνεχίσῃ τὸν λόγον του, ἀνακκλῶν εἰς τὴν μνήμην του τὸν ἱππότην Βαγιάρ, τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὴν θρησκείαν, τὸν ἑπαρχον τοῦ Σαμπερύ κλπ. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ εἰσχωρήσῃ αὖθις εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βαγιάρ, καὶ τὴν φορὰν ταύτην τόσῳ ἐγγὺς τῆς κοιμωμένης, ὥστε ἤκουε τὴν ἐλαφρὰν ἀναπνοήν της, ἤγγιζε διὰ τῶν δακτύλων του τὰ παραπετάσματα, τὰ περικλείοντα τὸν προκλητικὸν ἐκεῖνον ὕπνον, τὸ ἐν τῇ σκιᾷ μαργαριτωδὲς φαινόμενον ἐκεῖνο σῶμα...

Καὶ ἦδη ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πειρασμοῦ ἐπάλασε καθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὰ χεῖλ' αὐτοῦ ψιθυρίζοντα τὰς παραγγελίας, ὥς οἱ γονεῖς πρέπει νὰ δίδωσι εἰς τὰ τέκνα των... ὅτε ὁ κρότος τῆς προσκρούσεως αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἐπίπλου ἔκαιε τὴν αἰδοῦ ν' ἀνορθωθῇ ἐντρομος.

— ὦ! πόσον ἐφοβήθην... Ἀ! εἰσθεσεῖς;

Καὶ ἦδη ἐμεῖδία, χωρὶς οὐδόλως νὰ ταραχθῇ διὰ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐσθῆτος της. Ἐμείναν ἀκίνητοι, κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς σιωπηλῆς φλογὸς τῆς ἐπιθυμίας των ἀφῆνης ἐν τῷ δωματίῳ μέγα σκότος ἐπεκράτησε. κλεισθέντων ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου τῶν παραθυροφύλλων. Ἡκούσθη ὁ κρότος κλειομένων θυρῶν, ὁ στρόβιλος τῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου συστρεφόμενων φύλλων καὶ ἀνθῶν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ καταιγὶς ἐσύριζε λυπηρῶς.

— Τί καταιγὶς! τῷ εἶπε χαμηλοφῶνως, λαβοῦσα τὴν φλέγουσαν χεῖρά του καὶ προσελκύσασα αὐτὸν σχεδὸν ὑπὲρ τὰ παραπετάσματα...

«Καὶ κύριοι αἱ ὕψιστα αὐταὶ παραγγελίαι τῆς μητρὸς τοῦ Βαγιάρ, διασωθεῖσαι μέχρις ἡμῶν ἐν τῇ τόσῳ γλυκεῖᾳ τοῦ μεσαιῶνος γλώσσῃ...»

Οὕτως ὠμίλει ἦδη ἐν Σαμπερύ ὁ μέγας τοῦ Πανεπιστημίου ἀναμορφωτής, πρὸ τοῦ ἀρχαίου τῶν δουκῶν Σαβῶν μεγάρου, περιτοιχοῦμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τέλει, κυριαρχῶν διὰ τῆς ρητορικῆς του φαντασίας ἀπείρου πλήθους, κρατῶν εἰσέτι τὸ μὲ ἐλεφαντοδόντινον λαβὴν μυστήριον, δι' οὗ εἶχεν ἐπιγρίσει τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον τοῦ λυκείου.

«Ἐπρεπε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γαλλίας νὰ ἀπηύθυνε τοὺς λόγους τούτους εἰς ὅλα τὰ τέκνα του: Πέτρε, υἱέ μου, σοὶ παραγγέλλω πρὸ παντὸς ἄλλου...»

Καὶ ἐνόσφ' ἔλεγε τοὺς συμπαθεῖς τούτους λόγους, ἡ χεὶρ του, ἡ φωνή του, αἱ πλατεῖαι παρεαὶ του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς μεγάλῃς καὶ πλήρους ἀρώματος αἰθούσης, ἐν ἣ ὑπὸ τὸν θόρυβον σφοδρᾶς καταιγίδος, εἶχε συνταξῇ τὸν λόγον τοῦ Σαμπερύ.

XII

Εἰς τὰ προϊόντα τῆς μεσημβρίας

«Ἡ δεσποινὶς εἶνε πολὺ ἀσθενής... δὲν ἡμπορεῖ νὰ δεχθῇ κανένα».

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐλάμβανε καθ' ἐκάστην ἡ Ὠδιέρτη Βαλμαζοῦρ, δεκάκις ἦδη ἐλθοῦσα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ὀρτενσίας.

Μάλιστα, ἡ Ὀρτενσία ἠθέλει σοβαρῶς. Ἐβλεπε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βαλμαζοῦρ ἀντίθεσιν... καὶ ὅμως τὸν ἠγάπα. Ὁλοκλήρους διήρχετο νύκτας ἀνακυκῶσα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της τὰς θλιβερώτεραις σκέψεσι. Καὶ ἐπὶ τέλους κατέληγεν εἰς τὴν ἐξῆς:

«Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω... προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω».

Ἡ ὑγεία τῆς ὀσημέραι πρὸς τὰ χεῖρω ἔβαινε καὶ αἱ παρεαὶ της ἐκοιλιόοντο ἐπαισθητῶς.

Ἐκ τῆς οἰκίας Ἀὲ Κεσνοᾶ ἡ Ὠδιέρτη ἀπελπίς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της.